

ikke har fundet en saadan, kan, saa forekommer det mig, ikke bringes med i Anslag, naar Afregning skal gjøres med de forskjellige Landsdele. Nu foreligger der fra Monarchiets Side et offentlig Regnskab over Finanssaaret 1855—1856, og deraf sees det, at Indtægterne have flydt saa rundeligt, at de paa Regnskabet opførte Udgifter, som maae antages at være de eneste berettigede, ikke have krævet et saa stort Tilskud, som Indbetalingen, der er gjort fra Landsdelen Kongeriget Danmarks Side, har været. Naar den, der har aflagt Regnskabet, offentligt har fremstillet dette, saa maa man antage, at det Overfyldende i alt Væsentligt maa staae til Raadighed for den Landsdeel, der har tilskudt for Meget, og at den, ligesom over alle sine øvrige Midler, maa have en fri Dispositionsbetret derover. Ved Finanslovens første Behandling søgte jeg at bringe dette Spørgsmaal til Klarhed og komme til en Afgørelse om, hvorledes det var, naar en saadan Afregning skulde finde Sted. Vi kunde dengang ikke komme ind paa Spørgsmaalet, idet nemlig Ministeren formeente, at paa det Sted, hvor det da bragtes til Forhandling, kunde han ikke være opfordret til at gaae ind paa selve Sagen; nu har jeg søgt at bringe det ind paa et Sted, hvor det forekommer mig, at der ikke kan være den mindste Tvivl om, at vi maae være berettigede til at staae at vide, hvorledes der skal handles med de Pengekrav, som vi saaledes efter et aflagt offentlig Regnskab maae antages at have. Den anden Deel af § 6 siger nemlig: „fremdeles bliver at udrede“ — nemlig foruden Udgifterne til Kongeriget særligt — „den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchiet fælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet fælles Indtægter.“ Dertil foreslaaer jeg at sœie: „Hertil benyttes forlods, hvad der i Regnskabsaaret 1855—56 er indbetalt mere end fornødent for at dække Konge-

rigets Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchiet fælles Udgifter i sidstnævnte Aar have overstieget de for Monarchiet fælles Indtægter.“

Idet man tager denne Sag under Overveelse, maa man vel lægge Mærke til, at Kongeriget udenfor det, der her er Spørgsmaal om, har bidraget sin Andeel til at danne en fuldstændig Kassebeholdning for Monarchiet, saa stor som den lovmæssig skal være, desuden er i Begreb med at sørge for et Deposittum ved Monarchiet af 1,200,000 Rd. ikke forrentede Midler og endelig finder sig i, at en notabel Sum over dette Beløb af 1,200,000 Rd. henstaaer i samme Kasse, forrentet til 3 pCt. Dersom nu denne Bestemmelse i § 6 tages tilfølgende, uden at den Afregning skeer, som jeg her foreslaaer, saa komme vi til at indbetale det hele fra Monarchiets Side paaafordrede Tilskud, om hvilket vi ikke engang vide, om det vil blive nødvendigt i Aarets Løb, og tillige at have indestaaende ved Monarchiets Kasse en Sum af c. 1,800,000 Rd., uden at vi ere blevne oplyste om, i hvilken Skikkelse de staae der for vor Regning. Dersom vi vare blevne oplyste om, at denne Afregning virkelig skeete paa denne Maade, og at, saasnart som Regnskabet var aflagt, blev den Sum, som saaledes var overfyldende, tilført Kongerigets særlige Kassebeholdning, og altsaa fra det Dieblis Statsregnskab for Monarchiet for 1855—56 er aflagt, var i Kongerigets Kasse, forrentet med 3 pCt., saa vilde jeg sige: Saaledes som Forholdene nu staae, saaledes, som de nu ere tilstede og engang ordnede, vilde det være, om ikke ganske correct, saa dog temmelig nær ved det, man kunde finde sig i, men, saalænge vi ikke have nogen Meddelelse derom, — og af det aflagte Statsregnskab seer man Intet, idetmindste har jeg Intet kunnet finde derom — seer jeg ikke nogen bedre Udvei end at benytte vor Dispositionsbetret over vore egne Midler til at forhindre en dobbelt Indbetaling af den samme Sum.